

en sund økonomi. Den er i vækst, vi har nedbragt gælden, det hele er på rette spor, beskæftigelsen har aldrig været så høj, som den er nu, og arbejdsløsheden er faldet til noget, vi overhovedet ikke havde troet var muligt. Det synes jeg er rigtig, rigtig godt, og jeg synes, det er godt, at det bliver understreget, og det vil jeg godt sige tak til statsministeren for at der blev gjort så meget ud af.

Men så var der det, hvor jeg var uenig med statsministeren. Og jeg synes, at det, vi oplevede her i formiddag, var lidt pudsigt, det må jeg nok sige, i det her meget, meget principielle spørgsmål om en afstemning om forbeholdene. Jeg tror altså, at fru Helle Thorning-Schmidt kom til at forløbe sig, da hun sagde, at det jo ikke betød noget, at man bare havde en 3, 4, 5 uger til at diskutere det her i – herregud, kunne vi klare et folketingsvalg, kunne vi vel også klare en afskaffelse af nogle forbehold på den samme tid.

Altså, hvis jeg var statsminister, ville jeg have svært ved at være i mine sko, lige da fru Helle Thorning-Schmidt heroppefra sagde det, og det tror jeg faktisk også statsministeren havde.

Jeg synes, det var noget af en afsløring. Hvad er det for en køreplan, der ligger? Hvornår skal vi have den afstemning? Det vil jeg godt høre mere om fra statsministeren, når han kommer herop.

Det er altså relevant at huske på, når statsministeren, for sådan føler vi det i Dansk Folkeparti, vælger at trække befolkningen rundt ved næsen i spørgsmålet om en folkeafstemning om rets- og udlændingeforbehold, forsvarsforbehold – og måske også om euroen; det tror jeg nu ikke helt på i denne omgang, det kommer nok senere, når hr. Villy Søvndal er blevet smurt lidt mere, end han er blevet indtil nu inden for den her valgperiode, vi har jo set, hvor nemt det er.

I 2000 fik vi faktisk over et halvt år til at debattere euroforbeholdet. Nu skal danskerne tilsyneladende lokkes til at sige ja til forbeholdene med en ultrakort valgkamp. Hvis den afstemning skal komme – hvad Dansk Folkeparti bestemt ikke anbefaler – kan vi så ikke få et svar på, hvornår den kommer? Jeg synes ikke alene, at regeringen med statsministeren i spidsen og jpartierne skylder Dansk Folkeparti det, men jeg synes bestemt, at man også skylder den danske befolkning at vide, hvornår vi skal til stemmeurnerne. Og hvad dælen nøler man egentlig efter? Altså, man ved det jo sandsynligvis godt. Hvorfor går man ikke ud og siger det nu? Gjorde det noget, at vi havde et halvt år?

Jeg synes, det ville være rigtig, rigtig godt, at vi allerede fastsatte det, måske med en afslutningstale, hvor statsministeren i dag sagde: O.k., så gør vi det. Det er ikke sikkert, det kommer, men jeg vil meget bede statsministeren tage det med i sine overvejelser resten af dagen. Der er lang tid, til statsministeren skal på talerstolen igen; man kan lige nå at indkalde jpartierne i en kort pause og få opbakning til det, så jeg venter spændt på svaret.

Kl. 13:14

Formanden:

Ja tak. Jeg ved ikke, hvor ordet dælen hører hjemme, må jeg sige. Jeg kender det ikke, og det overhører jeg.

Der er til gengæld noget, der ikke skal overhøres. Det er de anmodninger, der har været om korte bemærkninger, og jeg kan her oplyse, at fru Mette Frederiksen, hr. Villy Søvndal, fru Margrethe Vestager, hr. Frank Aaen, hr. Morten Bødskov, hr. Eigil Andersen, hr. Magnus Heunicke, hr. Simon Emil Ammitzbøll, fru Özlem Cekic, og hr. Nick Hækkerup har bedt om mulighed for korte bemærkninger. Holder man taletiden, er det også muligt, at alle så får lov til at gennemføre to korte bemærkninger, som beskrevet i regelsættet for denne debat. Den første er så fru Mette Frederiksen.

Kl. 13:15

Mette Frederiksen (S):

Det var dog en formørket og negativ gammeldags sang, vi fik lov til at lytte til fra fru Pia Kjærsgaard. Alt det onde og det dårlige, som udlændinge og EU påfører Danmark og os danskere. Og hvor har vi dog hørt den sang mange gange før. Men var det ikke rimeligt over for den danske befolkning, at også lederen af Dansk Folkeparti brugte afslutningsdebatten til at diskutere det, der vedrører danskerne i deres hverdag og i deres konkrete virkelighed, og at afslutningsdebatten ikke bare skal bruges som et sted, hvor alle fordomme kan blomstre i fuldt flor, og hvor vi kan få den der kedelige sang om det store udland, der truer Danmark? Burde danskerne ikke også have en afslutningsdebat, der handler om danskernes velfærdssamfund, om det, der sker ude i Danmark lige nu, hvor jeg nærmest hver eneste dag får meldinger fra handicappede danskere, fra ældre danskere og fra udsatte danskere om, at der skæres i velfærden, at der ikke er de muligheder, der tidligere var? Kan vi ikke få nogle kommentarer fra fru Pia Kjærsgaard om det også?